یادداشت روز

انتخابات ایرانی و نشان شده‌های آمریکا

«مقام‌های آمریکایی با دقت، انتخابات ایران را رصد می‌کنند و امیدوارند میانه‌روها در مقابل تندروها به پیروزی برسند». این خبر را روزنامه واشنگتن پست در سرمقاله خود منتشر کرده است. روزنامه آمریکایی در این دوگانه «میانه‌رو- تندرو»، «آیت‌الله خمینی» را اخم‌رو (تندرو) معرفی می‌کند. اگر هیچ خبر دیگری در میان نبود، قبیل همین خبرها که ظرف یکی دو سال اخیر از زبان جان کری و برخی رسانه‌های آمریکایی منتشر شده، برای معلوم شدن تکلیف مردم ما کفایت می‌کرد؛ چه اینکه به تعبیر امام صادق علیه‌السلام حتی اگر امکان تشخیص فرد عادل، صادق و باتقوا از میان دو نفر ممکن نبود، «بین مخالفان آیین ما کدام را بیشتر می‌پسندند او را کنار بگذار و کدام، بیشتر خشمگین‌شان می‌کند، او را برگزین». آمریکایی که امام خمینی را تندرو می‌شمارد، چگونه عمرو و زید و بکر را «میانه‌رو» یا «اصلاح‌طلب» معرفی می‌کند؟ و اگر جبهه استکبار غرب و ارتجاع عرب ظاهراً کسانی را ترجیح می‌دهند، آیا با همین طیف به احترام رفتار کرده و حفظ ظاهر نموده‌اند؟

این پرسش به اعتبار فرضیه «گشایش اقتصادی از طریق کوتاه آمدن در سیاست خارجی»، اهمیت مضاعفی در آستانه انتخابات هفتم اسفند پیدا کرده است. پرسش بعدی به نسبت میان جریان نامزد غرب و «ایران» و «منافع ملی» باز می‌گردد؛ اینکه چه طیفی از قائلین به شعار میانه‌روی و اصلاح‌طلبی، فقط خوش‌خیالی یا انفعال در نسبت با دشمن به خرج می‌دهند و کدام طیف‌ها ذاتا در نقشه حریف دشمن نقش بازی می‌کنند؟! اینجا صرفاً بحث انقلاب و اصول جمهوری اسلامی مطرح نیست بلکه سخن از این است که حداقل‌های هویت ایرانی کدام است و چه طیف‌هایی مشمول دعوت عام حضور در انتخابات می‌شوند و کدام حلقه‌ها، استثنای بر این دعوت عام رهبر معظم انقلاب هستند؟ واقعیت این است که به ویژه طی چند سال اخیر دو طیف «مأموریت‌دار» و «خوش‌بین» هر چند با مقاصد متفاوت وگاه متضاد، یک انگاره را خلاف مبانی انقلاب اسلامی و حقایق تاریخی به افکار عمومی پمپاژ کرده‌اند و آن اینکه اگر ما نرم شویم و از اصول کوتاه بیاییم، جهان خارج- چه کشورهای مرتجع منطقه و چه جبهه استکبار غرب- با ما مشکلی ندارند و می‌توان گشایش اقتصادی و بین‌المللی ایجاد کرد.

آقایان هاشمی، خاتمی و روحانی نمونه‌ای از رؤسای دولت‌هایی هستند که هر چند تفاوت‌های مهمی با یکدیگر دارند اما کم یا بیش در این موضوع، مشابه هم رفتار می‌کرده‌اند. مرور رفتار حریفان بزرگ و کوچک ایران با این ۳ تن برای عبرت‌آموزی کفایت می‌کند. آمریکایی‌ها در دوره جمهوری‌خواهان و دموکرات‌ها مکرر گفتند ما از اصلاح‌طلبان در ایران و منطقه حمایت می‌کنیم. آنها صراحتاً خاتمی را گورباچف ایران هم خواندند و سپس از کمک‌های دولت اصلاحات و وزارت خارجه آن در ماجرای اشغال افغانستان (سال ۲۰۰۱ میلادی) نهایت استفاده را بردند. اصلاح‌طلبان به اعتبار رفتارهای افراطی و تفریطی همیشگی، در کمتر از چند ماه، از توصیه جنگیدن با آمریکا در کنار طالبان (و پس از آن صدام) به مدل همکاری با اشغالگران افغانستان رسیدند. نتیجه چه بود؟ کشور هرگز به اندازه همین دوره در معرض تهدید مستقیم نظامی و ترور شخصیت در حد ابداع واژه «محور شرارت» و انتساب آن به ایران قرار نگرفت. در همین دوره بود که آمریکایی‌ها، خاک عراق را نیز تصرف کردند و به صراحت گفتند حالا نوبت حمله به ایران است. این دوره دست بر قضا با خیانت‌های مدعیان اصلاح‌طلبی در مجلس ششم همراه شده بود؛ خیانتی که همان زمان حتی صدای اعتراض آقای روحانی دبیر شورای عالی امنیت ملی را درآورد.

آقای هاشمی نمونه دیگری برای آزمون است. او و برخی اطرافیانش ایده تنش‌زدایی با غرب را به مرور ابتدا با اروپا در پیش گرفتند و سپس تا مرز رابطه با آمریکا و ضرورت «مرگ بر آمریکا»زدایی پیش رفتند. اما همین آقای هاشمی تنها رئیس جمهور از میان ۷ رئیس جمهور ۳۷ سال اخیر ماست که حکم محکومیت و پیگرد از دادگاه‌های اروپایی گرفته است. اما از این تلخ‌تر، توهم نگاه خوش‌بینانه نسبت به عربستان بود که ترک خورد. ۱۳ مهر ماه ۱۳۹۲ «غلامعلی-ر» مشاور هاشمی در مصاحبه با خبرگزاری مهر گفت «ملک عبدالله پادشاه عربستان برای حج امسال از آیت‌الله هاشمی دعوت کرده است. نکته مهمی که نظر مرا جلب کرد این بود که ملک‌عبدالله که علاقه و اعتماد خاصی به هاشمی دارد، او در تعبیری بسیار عاطفی و کم‌نظیر در پای نامه خود نوشته و امضا کرده است؛ اخوک عبدالله (برادر تو عبدالله). باید قدر این اعتمادها را بسیار دانست؛ افسوس که بعضی نمی‌دانند».

بگذریم از اینکه ملک عبدالله بزرگ‌ترین جنایت‌ها را در حق ملت‌های منطقه مرتکب شد. و نیز بگذریم که طبق اسناد فاش شده، ملک عبدالله در همین دوره و در جلسات محرمانه با مقامات آمریکایی می‌گفت «سر مار در ایران است و سر آن را باید کوبید». روزنامه شرق به فاصله چند ماه از نامه کذایی ملک عبدالله، ضمن مصاحبه با معاون عربی و آفریقای وزارت خارجه فاش کرد «بوسه عبدالرحمن عرفان سفیر سعودی در تهران بر پیشانی آقای هاشمی، موجب فراخواندن سفیر به ریاض شده و از آن تاریخ وی به محل مأموریت خود مراجعه نکرده است». یعنی همین یک بوسه سفیر بر پیشانی کسی که شاه عربستان او را برادر خود می‌خواند، موجب توبیخ جناب سفیر شد؛ آن روز هنوز ماجرای قتل عام ۸ هزار حاجی، اعدام شیخ نمر(ره) و حمله به سفارت عربستان پیش نیامده بود.

آخرین تجربه، تجربه آقای روحانی است که ظرف ۸-۲۷ ماه گذشته صورت بسته است. روحانی در هر یک از روزهایی که گفت «آمریکا کدخداست و بستن با کدخدا راحت‌تر است»، «ظرف ۳ تا ۶ ماه می‌توان با غرب به توافق رسید و تحریم‌ها را برداشت»، «آقای اوباما را بسیار مؤدب و با هوش یافتم»، ریسک‌های بسیار بزرگی را انجام داد و حتی می‌توان گفت بعضاً رفتارهایی «پرخطر» و از سر تهوّر را مرتکب شد. اگر اوباما رئیس دولت در جبهه شیطان بزرگ نبود و یک سیاستمدار متعارف جهانی محسوب می‌شد، حتماً باید از چنین خطرهایی استقبال می‌کرد و پاسخی شایسته می‌داد. اما وزارت خارجه شیطان بزرگ حتی دریغ نکرد از اینکه نامزد ویژه آقای روحانی (معاون سیاسی دفتر وی) برای نمایندگی ایران در سازمان ملل را رسماً «تروریست» بخواند و ویزا ندهد. در امتداد همین مسیر و درست در بحبوحه از کارانداختن ۱۴ هزار سانتریفیوژ و به خارج فرستادن ۱۱ هزار تن اورانیوم غنی شده ایران به خارج کشور بود که دولت آمریکا پای مصوبه تحریمی جدید را امضا کرد؛ مصوبه‌ای که ویزای اتباع ۳۸ کشور- از جمله اروپایی- را در صورت سفر به ایران از اعتبار می‌انداخت و محدودیت‌های تردد به آمریکا ایجاد می‌کرد! حالا هم در حالی که وزیر ارتباطات درباره تحریم‌ها می‌گوید «امیدوارم تا پایان هفته خبرهای خوشی برای مردم داشته باشیم» و وزیر اقتصاد می‌گوید «در روزهای آینده تحریم‌ها لغو خواهد شد» و آقای رئیس جمهور اظهار می‌دارد «در روزهای آینده ما شاهد در هم پیچیده شدن طومار تحریم‌ها خواهیم بود»، سخنگوی وزارت خارجه آمریکا با صراحت اعلام می‌کند «برجام، ما را از اعمال تحریم‌های جدید علیه ایران باز نمی‌دارد». آمریکا در عمل نیز طی هفته‌های اخیر به این وعده وفادار(!) بوده است.

با عنایت به مسیر طی شده در چند سال اخیر روشن است که فشارهای سیاسی و اقتصادی آمریکا و متحدانش علیه ملت ایران نه تنها کاهش نخواهد یافت بلکه فزونی خواهد گرفت. از دست دادن چند ده میلیارد دلار در همین مسیر به واسطه کاهش مهندسی شده قیمت نفت (و نیز به واسطه آرامش بخشیدن به بازارهای ملتهب جهانی از طریق دیپلماسی انفعال!) درازای دسترسی نصف و نیمه به چند میلیارد دلار از اموال بلوکه شده خودمان- که البته با واگذاری انبوهی از امتیازات صورت گرفت- در نوع خود درس‌آموز است. البته می‌توان پیش‌بینی کرد غرب به ویژه آمریکا برای عبور مطلوب‌تر از گردنه انتخابات ایران، مجدداً به واگذاری برخی پاداش‌های دارای «شیرینی آدامسی» -به طور مقطعی- مبادرت کند اما یقیناً پس از عبور از انتخابات و اتمام سناریوی انجام تعهدات برجامی ایران، دور تازه فشارها از ماه مارس (اسفند و فروردین آینده) کلید خواهد خورد. با این ارزیابی مبتنی بر واقعیت است که رهبر معظم انقلاب از همه آحاد ملت - حتی آنها که ممکن است دلخوری داشته یا مخالف باشند- دعوت به حضور در رزمایش اقتدار انتخابات می‌کند و ضمناً تأکید می‌ورزد «لیست کسانی که دلشان با آمریکاست، قابل اعتماد نیستند».

خاطرات آقای روحانی از مذاکرات هسته‌ای در این زمینه سند مناسبی برای رهنمود رهبری است آنجا که می‌نویسد «مسئله دوم این بود که تعدادی از نمایندگان [مجلس ششم] طرح ۳ فوریتی برای پذیرش پروتکل الحاقی را امضا کرده بودند. من با آقای خاتمی تماس گرفتم و گفتم اگر طرح در مجلس مطرح شود من استعفا می‌دهم. با آقای کروبی صحبت کردیم و طرح متوقف شد ولی متأسفانه سفرای اروپایی از تهیه طرح با خبر شده بودند... به تیم مذاکراتی گفتیم در مورد پروتکل که در مجلس طرح ۳ فوریتی تهیه می‌کنند، تعلیق را هم که رئیس‌جمهور (خاتمی) اعلام کرده، من دیگر قرار است بر سر چه موضوعی مذاکره کنم»! به اعتبار همین فضای خیانت بود که وقتی تیم مذاکره‌کننده در همان زمان می‌گفتند نمی‌توانیم کوتاه بیاییم، طرف اروپایی اعلام می‌کرد بلوف نزنید، ما از مجلس و دولت شما خبر داریم! بعدها برخی از همین نماینده‌ها در اروپا و آمریکا پناهندگی گرفتند و مدعی راهبری و شورای هماهنگی جنبش سبز در خارج از کشور شدند.

جریان غربگرا اکنون با چالش مهمی روبروست که ردّ آن را می‌توان در تحلیل ۱۲ دی ۹۴ روزنامه شرق پیدا کرد. «اصلاح‌طلبان باید پیروزی انتخابات ۹۲ و مردمی را که رأی دادند فراموش کنند. قاب سیاست آن روز به دلیل ناکامی‌ها در وعده‌های محقق نشده و معطل مانده، کارآیی‌اش را از دست داده است و اصلاح‌طلبان باید قاب تازه‌ای از سیاست را کشف و خلق کنند. اگر روحانی به میانجی آنها روی کار آمد، بعید است آنها به میانجی او و مجلس را به دست گیرند. این کار نوعی نقض غرض است». چالش دوم این جریان، پر شدن و اشباع‌شدگی ظرف طفیلی‌گری است. آنها از افراطی‌گری خروج از حاکمیت در سال ۸۳-۸۲ به خروج علیه حاکمیت در فتنه و آشوب ۸۸ (فربه شده آشوب تیر ۷۸) رسیدند و به اعتبار ساختارشکنی خود خواسته، در قاب خارج از حاکمیت قرار گرفتند و داغ پادویی دشمنان خونی ملت ایران به پیشانی‌شان خورد. اطلاق و الصاق عناوینی نظیر میانه‌روی یا اصلاح‌طلبی به این طیف هرگز نمی‌تواند سوابق سیاه و ممتد وطن‌فروشی و خیانتی را که در حق یک ملت بزرگ مرتکب شدند، پاک کند. آنها به سیاق بنی‌صدرها و رجوی‌ها درست در روزگاری که دشمن بنای تشدید عداوت و فشار علیه ملت ایران را داشت، در جبهه دشمن ایستادند بلکه نوک پیکان حمله او شده یاگرای دقیق به هدف زدن را به دشمنان دادند. حساب پادوهای غرب حتی از جریان خوش‌بین به غرب هم جداست. آنها در انتخابات خط قرمز نظام محسوب می‌شوند چون هم از اسلامیت عبور کردند و هم رأی مردم را که حق‌الناس بود زیر پای اشرافگیری، امتیازطلبی و گردن‌کشی مقابل قربانی کردند. وطن این جماعت آمریکا و اسرائیل و انگلیس و الجنادیه‌هاست همان‌گونه که وطن منافقین در روزگار جنگ تحمیلی، واشنگتن و لندن و پاریس و تل‌آویو و بغداد شده بود. هر کدام آنها به اعتبار فتنه‌انگیزی، آشوب‌افکنی، فساد فی‌الارض و تشجیع و تجهیز دشمن، سزاوار چندبار اعدامند؛ طرد از جشن انتخاباتی ملت ایران که جای خود دارد.

محمد ایمانی

گفت و شنود

خبرخوش !

گفت: یک مقام آگاه گفته است ۷ روز دیگر خبر خوش رفع تحریم‌ها از راه می‌رسد!

گفتم: اول که قرار بود بعد از ۱۰۰ روز برسد، بعد ۳ ماه و بعد ۶ ماه و ... حالا بعد از ۲ سال و نیم که از وعده اولی گذشته، می‌گویند ۷ روز دیگر!

گفت: احتمالاً آمریکایی‌ها یک چندر غازی از پول‌های کلان خودمان را که مسدود کرده‌اند، تحویلمان می‌دهند و مثل همیشه به جای اینکه خودشان را بدهکار بدانند، طلبکار هم می‌شوند!

گفتم: یارو سوار تاکسی شده بود، به مقصد که رسید، از راننده پرسید، چقدر میشه؟ راننده تاکسی گفت ۴۰۰ تومن. یارو گفت؛ ۲۰۰ تومن؟ چه خبرته؟... حالا بیا این ۲۰ تومن رو بگیر... وقتی پیاده شد، راننده تاکسی دید یک اسکناس ده تومنی داده که یک گوشه هم نداره!

نامزد انتخابات خبرگان:

رانت اجتهاد بدترین نوع رانت است

کاندیدای خبرگان رهبری گفت: اینکه بگوییم اگر کسی اجتهاد دارد دیگر لازم به آزمون نیست، به تشخیص شورای نگهبان بستگی دارد و همه در این زمینه یکسان هستند.

حجت‌الاسلام محمدحسن محرمی کاندیدای پنجمین دوره خبرگان رهبری در گفت‌وگو با فارس، با اشاره به نقش شورای نگهبان در احراز اجتهاد کاندیداهای خبرگان اظهار داشت: یکی از شرایط مجلس خبرگان، اجتهاد است و از این جهت باید آزمونی برگزار شود تا مشخص شود که افراد مجتهد هستند یا خیر.

حجت‌الاسلام محرمی ادامه داد: برگزاری آزمون علمی برای تشخیص اجتهاد یک راه عقلایی است، همانطور که برای مجلس شورای اسلامی وقتی شرط مدرک گذاشته شده، باید آن را ارائه کنند و از این رو وقتی در خبرگان شرط اجتهاد گذاشته شده، باید این اجتهاد احراز شود و حرفی هم در آن نیست.

وی با اشاره به اینکه طبق مصوبه خبرگان، احراز صلاحیت اعضای این مجلس برعهده شورای نگهبان است، تصریح کرد: به هر حال، برگزاری آزمون، بهترین و آسان‌ترین راه برای تشخیص اجتهاد افراد است و کسی که آزمون را برگزار می‌کند باید مرجعی باشد که خودش مجتهد است.

این کاندیدای مجلس خبرگان تأکید کرد: بنابراین کسی که برای انتخابات خبرگان ثبت‌نام کرده، یعنی شورای نگهبان و فقهای این شورا که همگی منصوب رهبری هستند را قبول دارد.

این کاندیدای مجلس خبرگان با بیان اینکه رانت در همه زمینه‌ها ناسالم است و در بحثی مانند اجتهاد بسیار بدتر است، گفت: اینکه بگوییم اگر کسی اجتهاد دارد دیگر لازم به آزمون نیست، به تشخیص شورای نگهبان بستگی دارد و همه در این زمینه یکسان هستند.

چطور ۴۰۰ نامزد از زمان آزمون اطلاع داشتند ولی برخی نه ؟!

الیاس نادران نماینده مردم تهران در مجلس شورای اسلامی با اشاره به پروژه فشار به شورای نگهبان در آستانه انتخابات هفتم اسفندماه درباره تائید صلاحیت‌ها، اظهار داشت: با توجه به اینکه داوطلبان مجلس خبرگان رهبری باید از سطح بالاتری در تائید صلاحیت‌ها به واسطه مسئولیت‌های مهمی که بر عهده دارند، برخوردار باشند، لذا این شرایط ایجاب می‌کند شورای نگهبان همه جوانب موضوع را با دقت کافی و به صورت متقن در نظر بگیرد.

وی همچنین گفت: فقهای محترم شورای نگهبان در مورد انتخابات مجلس خبرگان رهبری ضوابط و مقرراتی را تعیین کردند، ولی عده‌ای می‌گویند از دعوت‌شان به آزمون علمی مطلع نبودند، باید پرسید چطور آن ۴۰۰ کاندیدایی که در آزمون علمی شرکت کردند، مطلع شدند اما بقیه مدعوین مطلع نشدند؟! البته شاید آنان «نخواستند» در آزمون شرکت کنند.

گزارش خبری تحلیلی کیهان

تاکتیک انتخاباتی آمریکا
نقاب «میانه‌روی» بر چهره «فتنه‌گران»

سرویس سیاسی-

نگاهی به مواضع آشکار و پنهان آمریکایی‌ها نشان می‌دهد تاکتیک آنها برای انتخابات پیش‌رو حمایت از طیف فتنه گر و شکست خورده پیشین است، البته این بار فتنه‌گران با نقاب و تابلـوی میانه روی وارد صحنه شده‌اند.

اندیشکده «آمریکن اینترپرایز» در گزارشی به قلم «متیو مک‌کینس» هدف اصلی اوباما رئیس جمهور آمریکا از توافق هسته‌ای را این گونه عنوان کرد:«اوباما امیدوار است که توافق هسته‌ای با ایران به تغییر سیاست‌های تهران و نهایتا تغییر ماهوی جمهوری اسلامی ایران منجر شود».

اندیشکده‌های آمریکایی در گزارش‌های جداگانه با اشاره به اهداف واشنگتن در پسابرجام بر این موضوع تاکید کردند که طرح آمریکا برای نفوذ و بازگشت به ایران، یک طرح ده ساله و چند مرحله‌ای است که در مراحل پایانی می‌بایست به تعامل راهبردی و تعیین نقش برای ایران از سوی آمریکا منتهی گردد. این طرح سه راهبرد «مهار»، «تغییر رفتار» و «تغییر ساختار» جمهوری اسلامی را در دستور کار دارد. این طرح برای نفوذ و بازگشت به ایران بعد از فتنه آمریکایی ۸۸ و شکست آن، کلید خورد.

رهبر معظم انقلاب در دیدار اخیر با مردم قم فرمودند: آمریکایی‌ها در سال ۸۸ به دنبال آن بودند که تجربه موفق خود در چند کشور را به بهانه انتخابات در ایران نیز اجرا کنند و با برجسته‌سازی مالی و سیاسی از آنها نتیجه انتخابات را به هم بزنند اما کودتای رنگی آنها در ایران با حضور مردم، شکست خورد.

خیانت فتنه‌گران نابخشودنی است

در سال ۱۳۸۸، فتنه گران به بازی در زمین دشمن و اجرای مرحله به مرحله نقشه آمریکایی- صهیونیستی کودتای مخملی اقدام کردند. این فتنه‌گری با ادعای تقلب و امتناع از پذیرفتن مکانیسم‌های قانونی شروع شد و با آشوب به براندازی ختم شد. براساس شواهد متعدد، هدف اصلی تزلزل اصل حاکمیت و فراتر از آن اصل اسلام بود چنان که اوباش آشوبگر تحریک شده توسط سران فتنه شعار «انتخابات بهانه است- اصل نظام نشانه است»، «مرگ بر اصل ولایت‌فقیه»، «استقلال، آزادی، جمهوری ایرانی(با خط کشیدن روی نام اسلام)» و «نه غزه نه لبنان» سر داده و سرانجام هتاکی علیه امام حسین علیه‌السلام را در روز عاشورا مرتکب شدند.جنایات سران فتنه در کنار همکاری با دشمن در تشدید تحریم‌های ضد ایرانی خسارت‌های بزرگی را بر کشورمان تحمیل کرد.

حمایت علنی آمریکا از فتنه گران

«هیلاری کلینتون» وزیر امور خارجه سابق آمریکا در کتاب «انتخاب‌های دشوار» می‌نویسد: «دولت باراک اوباما، رئیس‌جمهوری آمریکا در سال‌های بعد از اغتشاشات انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۱۳۸۸ در ایران با صرف ده‌ها میلیون دلار به آموزش بیش از ۵۰۰۰ نفر از مخالفان ایران در سراسر دنیا پرداخت».

کلینتون همچنین در مصاحبه با بی‌بی سی فارسی- سوم آبان ۹۰- به صراحت گفت:دولت آمریکا از بیرون ایران هر حمایتی از دستش بر می‌آمد از معترضان کرد، از جمله از سایت توییتر خواست که اعمال تغییرات خود را مدتی به تعویق بیندازد.

«مایکل لدین» چهره شناخته شده آمریکایی نیز در سال ۲۰۱۲ در مصاحبه با «بنیاد سرمایه گذاری تجاری آمریکا» گفت: سران جنبش سبز در یک نامه ۸ صفحه‌ای خطاب به «باراک اوباما» خواهان تداوم کمک و حمایت‌های آمریکا شدند و با تشریح شرایط ایران خواستند آمریکا هر تصمیمی لازم است اتخاذ کند.

رهبرمعظم انقلاب در دیدار اخیر ائمه جمعه سراسر کشور با اشاره به حضور پرشکوه ۴۰ میلیونی ملت در انتخابات سال ۸۸ یادآوری کردند: در آن سال، برخی با حرف‌های منکر و ناپسند، ادعای تقلب را مطرح کردند و خواستار برهم خوردن نتایج آرا شدند. ما با آنها خیلی مماشات کردیم که جزئیات آن طولانی است، گفتیم بیایید هر تعداد صندوق که می‌خواهید بازشماری شود اما به توصیه‌ها اعتنایی نکردند چون بنا نبود که حرف حق را بپذیرند.

رهبر انقلاب یادآور شدند آن کار و آن ادعا، خسارت‌های زیادی بر ملت و کشور وارد آورد که تاکنون جبران نشده و نمی‌دانیم قرار است کی جبران شود؟

ایشان تصریح کردند مخالفت با اعلام نتایج انتخاباتی پس از اعلام از سوی مراکز قانونی، ضد حق الناس است. به عبارت دیگر «ناقضان حق‌الناس در سال ۸۸» صلاحیت حضور در انتخابات را به اعتبار سوابق سیاه خود ندارند؛ رهبر انقلاب در این زمینه نیز تصریح کردند از جمله عرصه‌های رعایت حق‌الناس این است که اگر کسی صلاحیت قانونی نداشت، با اغماض و بی‌دقیقی او را وارد عرصه نکنیم که این بی‌توجهی ضدحق‌الناس است.

تغییر تابلو و حضور با عنوان میانه‌رو

پس از ناکامی فتنه گران در سال ۸۸ و پاسخ دندان شکن ملت ایران در یوم الله ۹ دی، این جماعت تابلوی خود را تغییر داده و با عنوان میانه رو در تلاش برای بازگشت به صحنه هستند.

داستان پوست اندازی حزب منحله مشارکت و حضور با نقابی جدید یکی از مصادیق این ترفند است. نخستین کنگره حزب موسوم به «اتحاد ملت ایران» با حضور افراد دخیل در فتنه ۸۸ در مردادماه سالجاری برگزار شد. با نگاهی به برخی اعضای حاضر در این نشست کاملا مشخص می‌شود که حزب فتنه‌گر و منحله مشارکت این بار با نقابی جدید کار خود را برای فتنه‌ای دیگر آغاز کرده است.

پس از پایان مذاکرات هسته‌ای ایران و ۵+۱، نشریه «نشنال‌اینترست» در گزارشی نوشت:«آمریکا با ارائه مقدار مشخصی از همکاری و تضمین امنیت به ایران، نیروهای اصلاح طلب را برای تغییر شکل دادن مسیر انقلاب کمک می‌کند و از جو بسیج عمومی علیه تهدیدات آمریکا می‌کاهد. این پروسه به معنای تضعیف نیروهای انقلابی در تهران و ایجاد امید برای تغییرات دلخواه ما در آینده خواهد بود».

ترویج اصلاحات آمریکایی در پسابرجام

«پیتر هارل» از پژوهشگران اندیشکده «مرکز امنیت آمریکای جدید» نیز با اشاره به نحوه رویارویی آمریکا با ایران در پسابرجام گفت:«آمریکا باید یک استراتژی تهاجمی ترویج اصلاحات سیاسی و اجتماعی در ایران را دنبال کند. آمریکا در این موضوع که قبل از انقضای توافق هسته‌ای، شاهد اصلاحات سیاسی در ایران باشد، یک منفعت و علاقه زیادی دارد. آمریکا باید با سرمایه‌گذاری کردن روی توافق هسته‌ای، به ترویج اصلاحات در ایران کمک کند تا تعامل بیشتر مؤسسات غیردولتی آمریکایی و بین‌المللی با نهادهای جامعه مدنی در ایران تسهیل شود. همچنین واشنگتن از فعالانی در ایران که به‌دنبال اصلاحات سیاسی در کشور هستند ادامه دهد.»

بقیه در صفحه ۱۰

خبر ویژه

مردم در طرح‌های اقتصادی دولت اصلاً دیده نمی‌شوند

یک اقتصاددان اصلاح‌طلب می‌گوید: سیاست «خروج از رکود» دولت کاملاً بی‌خود است.

حسینی راغفر در مصاحبه با روزنامه اطلاعات نتیجه سیاست‌های اقتصادی دولت را تشدید فقر و نابرابری دانسته و گفته است: پارادایم سلطه که همان سلطه نظام مالی ایجاد شده است، اقتصاد کشور را به شدت تخریب کرد و این شعارهای توخالی بی‌محتوا به نام بازار، در بستر فساد کشور وجود دارد و عملاً بازار کار نمی‌کند.

مدرس دانشگاه الزهرا با اشاره به سیاست دولت درباره خروج از رکود گفت: در این سیاست که چهار هزار میلیارد تومان قرار است به نام خرید تولیدات داخلی به بانک‌ها تزریق شود، سیاستی کاملاً «بی‌خودی» است، زیرا اغلب این کالاهای داخلی یعنی ۹۵ درصد آنها مونتاژ و در حقیقت کالای خارجی است.

وی تصریح کرد: بانک‌ها، پتروشیمی‌ها و بنگاه‌های بزرگ، سیاست‌های اقتصادی را به دولت دیکته می‌کنند؛ گرچه اسم این سیاست، خروج از رکود است اما اینها عملاً باعث می‌شود که جامعه فراتر از مرزهای نگرانی برود.

استاد دانشگاه الزهرا با مثبت ندانستن روند خصوصی‌سازی گفت: اخیراً بحث خصوصی‌سازی آموزش و پرورش و بهداشت مطرح شده که نتیجه این خصوصی‌سازی چه می‌تواند باشد جز بدتر شدن وضعیت جامعه.

وی با تأکید بر اینکه بازار اقتصاد، از دستفروشان تا پتروشیمی را دربر می‌گیرد، افزود: متأسفانه امروز فقط پتروشیمی را می‌بینیم و نامه چهار وزیر به رئیس جمهوری نیز در راستای حمایت از این پتروشیمی‌ها بود نه چیز دیگر؛ در حالی که برای حمایت از پتروشیمی‌ها، گازوئیل کشاورز چند ۱۰ برابر شده و کسی به آن اشاره نمی‌کند.

وی همچنین گفته است متأسفانه در طرح‌های اقتصادی، اصلاً مردم دیده نمی‌شوند.

پیغام خصوصی تندروهای اصلاحات به روحانی: این قدر تند نرو!

سخنگوی حزب نزدیک به رئیس جمهور معتقد است اصلاح‌طلبان به هنگام حاکمیت تندروی کردند.

غلامعلی دهقان گفت «حزب اعتدال و توسعه یک حزب اصولگرا نیست» درباره نزدیک شدن جریان اعتدال و اصلاح‌طلبان گفت: به دو شیوه می‌توان به ماجرا نگاه کرد. یکی اختلاف فکری و مبنایی است و اختلاف دیگر تشکیلاتی است. اختلافات جریان اعتدال با اصلاحات برمی‌گردد به عملکرد برخی از اصلاح‌طلب‌ها در دوران اصلاحات که تندروی‌هایی کردند. در آن زمان اعتدال و توسعه به دوستان اصلاح‌طلب نقد داشت. به ویژه در برخوردهایی که با پدر معنوی این جریان یعنی آقای هاشمی داشتند و القابی را به کار می‌بردند.

به گزارش روزنامه آرمان وی می‌افزاید: اینکه اشاره می‌کنید ما به اصلاحات نزدیک شدیم، واقعیت این است که آنها به ما نزدیک شدند، یعنی آنها محوریت داشتند و کنشگر اصلی بودند اما اعتدال و توسعه در حاشیه بود اما اکنون اصلاح‌طلب‌ها دارند حرف‌های ما را می‌زنند و من خبر دارم که در جلسات خصوصی به ما پیغام می‌دهند که به آقای روحانی بگویید اینقدر تند نرود. آنها اکنون از ما معتدل‌تر حرکت می‌کنند. می‌گویند که دولت تجربه ما را تکرار نکند.

وی درباره مواضع اعضای حزب اعتدال و توسعه اظهار داشت: خانم فاطمه هاشمی زمانی خیلی اصولگرا بود اما تحولات پس از سال ۸۸ ایشان را به سمت اصلاح‌طلب‌ها آورده است. مواضع ایشان تندتر شده است. آقای ترکان و آقای بانک به اصلاح‌طلب‌ها نزدیک‌تر هستند و آقای نوبخت تقریباً بینابین است.

وقتی روزنامه آمریکایی امام(ره) را اخمو و سید حسن را میانه‌رو می‌خواند

مقام‌های آمریکایی با دقت انتخابات ایران را دنبال می‌کنند و امیدوارند میانه‌روها در مقابل تندروها به پیروزی برسند.

روزنامه واشنگتن پست در سرمقاله‌ای نوشت: کشمکش میان میانه‌روها و تندروها در مسیر بروز در انتخابات پیش روی مجلس شورای اسلامی و مجلس خبرگان قرار دارد؛ کشمکشی که می‌تواند تعادل سیاسی در ایران در سال‌های آتی را شکل بدهد.

این روزنامه می‌افزاید: مقام‌های آمریکایی که با دقت مانورهای پیش از انتخابات را دنبال می‌کنند، انتظار دارند در صورتی که تندروها نتیجه انتخابات را با حذف کاندیداها تغییر ندهند انتخابات هفتم اسفند ماه «دستاورد اندکی» برای اردوگاه میانه‌روهای اطراف حسن روحانی رئیس جمهوری ایران و تداوم حرکت در مسیر گشایش به سوی غرب داشته باشد.

واشنگتن پست نوشت: فشارسنج سیاسی که آمریکایی‌ها به آن دقیق شده‌اند، سرنوشت کاندیداتوری حسن خمینی، نوه آیت‌الله خمینی، است که اگرچه به طور مستقل شرکت کرده اما به عنوان یکی از حامیان سیاست‌های روحانی شناخته می‌شود.

روزنامه آمریکایی در ادامه می‌نویسد: کشمکش فعلی با بررسی صلاحیت کاندیداها توسط شورای نگهبان شدت خواهد گرفت. تندروها احتمالاً می‌کوشند راه را برای خود هموار کنند اما میانه‌روها با ثبت نام حدود ۱۲ هزار داوطلب که رد صلاحیت جمعی‌شان اعتبار انتخابات را زیر سؤال می‌برد آمادگی خود را به نمایش گذاشته‌اند.

این روزنامه در پایان نوشت: شکاف سیاسی روزافزون در ایران در تضاد با آنچه مقام‌های آمریکا از آن به عنوان تمرکز قدرت در خاندان سلطنتی در عربستان سعودی نام می‌برند قرار دارد. کشمکش قدرت در ریاض در ماه اکتبر میان ولیعهد شاهزاده محمد بن نایف و معاون سی ساله سرسخت او پرنس محمد بن سلمان آغاز شد. رودررویی اخیر ریاض و تهران یادآور این نکته است که سی و هفت سال پس از انقلاب در ایران هنوز پس لرزه‌های آن خاورمیانه را می‌لرزاند. جالب است که چهره میانه‌روی انتخابات اسفند ماه در ایران، نوه آیت‌الله اخم‌رویی است که این انقلاب را به پا کرد.

کش و قوس ۲۷ ماهه در دولت برای خروج پتروشیمی از بورس

در حالی که ۲۷ ماه از عمر دولت می‌گذرد هنوز هم اختلاف بر سر ماندن یا خروج پتروشیمی در بورس حل نشده است.

به نوشته روزنامه شرق، سخنگوی دولت در جمع خبرنگاران نظر خود را درباره خروج پتروشیمی‌ها از بورس اعلام کرد و گفت: «خروج پتروشیمی از بورس نظر شخصی آقای نعمت‌زاده است و سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی، موافق آن نیست. اما هنوز در دولت مطرح نشده که نظر دولت را بگویم». این در حالی است که نعمت‌زاده هنوز هم بر خواسته خود اصرار می‌کند و به همین دلیل دوباره این پرونده را به ستاد هدفمندی یارانه‌ها فرستاد. هر چند هنوز نتیجه آن مشخص نشده، اما صحبت‌های نوبخت مخالفت‌ها در میان بدنه کارشناسی دولت را نیز تأیید می‌کند.

شرق می‌افزاید: بر هیچ کس پوشیده نیست که وزارت صنعت، معدن و تجارت اصلی‌ترین مخالف عرضه مواد پتروشیمی در بورس کالا است که البته از زمان تکیه زدن محمدرضا نعمت‌زاده بر مسند این وزارتخانه، صدای مخالفت‌ها با بورس کالا شنیده شد. اما در طرف مقابل چندین مصوبه هیئت دولت مبنی بر عرضه محصولات در بورس کالا و همچنین اثرات مثبت عرضه چند ساله محصولات پتروشیمی در بورس کالا با آمار و ارقام در روند تولید کشور وجود دارد که این معادله را پیچیده می‌کند.

مهدی تقوی، اقتصاددان در این زمینه می‌نویسد: بورس کالا از بسترهای رسیدن به اقتصاد شفاف و رقابتی است. وقتی انحصارزدایی و حذف زمینه‌های رانت از اقتصاد از برنامه‌های دولت است، چطور می‌شود که برخی به دنبال تضعیف یکی از ساختارها و نمادهای شفافیت اقتصادی در کشور هستند. عرضه و معاملات محصولات پتروشیمی در بورس کالا برای اقتصاد نتایج مثبتی داشته زیرا سبب ثبات در قیمت‌ها و شکل‌گیری بازار رقابتی شده است. خروج محصولات پتروشیمی از بورس کالای ایران، بازار رقابتی را تبدیل به بازار انحصاری با بازیگران اندک کرده و به مرور زمان نیز به افزایش قیمت‌ها کمک می‌کند. از سوی دیگر سبب کاهش شفافیت در خصوص اطلاعات معاملات خواهد شد و همه این موارد به زیان صنعت پتروشیمی و دولت خواهد بود.

بهمن آرمان نیز گفته است: ساز و کار بورس کالا برای هر اقتصادی ثمرات زیادی دارد و دولت‌ها می‌توانند از این بازار برای فاصله گرفتن از اقتصاد دستوری و رس